

5) Zarzut piąty oparty na naruszeniu w zaskarżonych aktach zasad proporcjonalności i słuszności w związku z nałożeniem sankcji dyscyplinarnych na skarżącego.

(¹) W sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

(²) W sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2013 r. — Kėdainių rajono Okainių ŽŪB i in. przeciwko Komisji i Radzie

(Sprawa T-386/13)

(2013/C 313/52)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Kėdainių rajono Okainių ŽŪB (Rejon kiejdański, Litwa) i 134 inne przedsiębiorstwa i osoby (przedstawiciel: adwokat I. Vėgėlė)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2012) 4391 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2012 r. zezwalającej na przyznanie uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich na Litwie za rok 2012 [zgłoszonej pod numerem K(2012) 4391];
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, niemożności stosowania art. 132 ust. 2 ostatni akapit rozporządzenia (WE) nr 73/2009, który reguluje uzupełniające krajowe płatności bezpośrednie i płatności bezpośrednie i zgodnie z którym „[c]ałkowite bezpośrednie wsparcie, jakie może zostać przyznane rolnikowi w nowym państwie członkowskim po przystąpieniu w ramach odpowiednich płatności bezpośrednich, wraz z wszystkimi uzupełniającymi krajowymi płatnościami bezpośrednimi, nie przekracza poziomu wsparcia bezpośredniego, jakie przysługiwałoby rolnikowi na mocy odpowiadającego systemu płatności bezpośrednich mającego zastosowanie w tym czasie w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, od roku 2012, z uwzględnieniem zastosowania art. 7 związku z art. 10”;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, niemożności stosowania sformułowania „z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1” zawartego w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009, który określa szczególne zasady dotyczące modulacji w nowych państwach członkowskich;
- obciążenie pozwanych wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą, które zostaną udowodnione przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia i braku podstawy decyzji wykonawczej Komisji C(2012) 4391 wersja ostateczna

Decyzja wykonawcza Komisji C(2012) 4391 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2012 r. nie ma uzasadnienia i podstawy, ponieważ brak jest danych wskazujących na to, że w 2012 r. poziom płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich Unii Europejskiej był jednolity (wyrównany).

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że poziom płatności bezpośrednich na Litwie nie odpowiada poziomowi przewidzianemu w akcie przystąpienia oraz poziomowi płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich

Faktyczny poziom płatności bezpośrednich na Litwie nie odpowiada poziomowi przewidzianemu w akcie przystąpienia z dnia 23 września 2003 r. Rozporządzenie nr 583/2004 z dnia 22 marca 2004 r. wprowadziło — z naruszeniem aktu przystąpienia — zmiany w rozporządzeniu nr 1782/2003 określającym pułapy krajowe pomocy rolnej dla nowych państw członkowskich (art. 71c i załącznik VIIIa do rozporządzenia nr 1782/2003).

W 2012 r. poziom płatności bezpośrednich na Litwie wyrażony w procentach nie osiągnął poziomu płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich; w starych państwach członkowskich modulacja ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do kwot przekraczających 5 000 EUR, co oznacza, że nie wszystkie płatności bezpośrednie przyznane rolnikom w starych państwach członkowskich są modulowane (obniżone) o 10 %, a jedynie te przekraczające 5 000 EUR. W związku z tym nie można twierdzić zasadnie i zgodnie z prawem, że poziom płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich wyniósł w 2012 r. 90 % („100% minus modulacja w wysokości 10 %”). Poziom płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich był wyższy niż 90 %, zważywszy że część kwot nieprzekraczających 5 000 EUR, nie jest modulowana.

3) Zarzut trzeci dotyczący różnicy w kwocie płatności bezpośrednich między Litwą a starymi państwami członkowskimi

Płatności bezpośrednie faktycznie dokonane na rzecz rolników litewskich z budżetu Unii w 2012 r. należą do najniższych i wynoszą mniej niż połowę płatności bezpośrednich dokonanych w starych państwach członkowskich pomimo ich modulacji w wysokości 10 %.

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że art. 10 ust. 1 in fine i art. 132 ust. 2 ostatni akapit rozporządzenia nr 73/2009 oraz decyzja wykonawcza Komisji C(2012) 4391 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2012 r., wydana na podstawie wspomnianego art. 132 ust. 2 ostatni akapit, naruszają akt przystąpienia

Akt przystąpienia nie zawiera przepisów dotyczących modulacji płatności bezpośrednich na Litwie ani zmniejszeń w zakresie uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich na Litwie.

Sformułowanie „z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1” zawarte w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009, który znajduje się w rozdziale 2 tego rozporządzenia, jest sprzeczne z aktem przystąpienia, ponieważ ów przepis przyspiesza zakładane wyrównanie poziomu płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich.

Zawarte w art. 132 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009 sformułowanie „od roku 2012, z uwzględnieniem zastosowania art. 7 związku z art. 10”, które przewiduje zakładane wyrównanie poziomu płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich w 2012 r. jest sprzeczne z aktem przystąpienia, ponieważ określa konkretny rok (2012), w którym poziom otrzymanej pomocy ma się wyrównać.

W art. 132 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009 słowo „kwota” zostało zastąpione — z naruszeniem aktu przystąpienia — słowem „poziom”, które nie odsyła do pomocy faktycznie otrzymanej, ale do zakładanej wartości wyrażonej procentowo.

Niezgodne z prawem jest porównywanie płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich poprzez zestawienie pomocy otrzymanej w starych państwach członkowskich (100 % minus modulacja) z pomocą otrzymaną w nowych państwach członkowskich w oparciu o wyrażoną procentowo wartość przewidzianą w akcie przystąpienia odnośnie do udzielenia pomocy.

- 5) Zarzut piąty dotyczący sprzeczności kwestionowanych środków z celami wspólnej polityki rolnej określonymi w traktacie FUE

Zgodnie z aktem przystąpienia pomoc rolna w nowych państwach członkowskich jest obliczana na podstawie wydajności referencyjnej i powierzchni podstawowej. W 2012 r. wydajność referencyjna i powierzchnia podstawowa zostały istotnie zmienione na Litwie, w związku z czym stosowana modulacja i zmniejszenie w zakresie uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich są sprzeczne z celami wspólnej polityki rolnej, w szczególności z celem polegającym na zwiększeniu wydajności rolnictwa.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2013 r. — Orange przeciwko Komisji

(Sprawa T-402/13)

(2013/C 313/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Orange (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J.-P. Gunther i A. Giraud, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 czerwca 2013 r. i z dnia 27 czerwca 2013 r., skierowanych do France Télécom i do Orange, jak również do wszystkich spółek kontrolowanych przez nie bezpośrednio lub pośrednio, nakazujących im poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1/2003⁽¹⁾. Wspomniane decyzje zostały wydane w ramach postępowania na podstawie art. 102 TFUE i art. 54 porozumienia EOG dotyczącego sektora świadczenia usług zapewnienia łączności z Internetem (sprawa AT.40090)

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad konieczności i proporcjonalności, ponieważ Komisja zarządziła kontrole w zakresie praktyk bardzo podobnych do praktyk wskazanych w decyzji francuskiego organu ochrony konkurencji wydanej zaledwie dziewięć miesięcy wcześniej, mimo że ów francuski organ ochrony konkurencji nie uznał zachowania Orange za antykonkurencyjne. Skarżąca podnosi, że podczas kontroli Komisja nie szukała nowych informacji w stosunku do tych informacji, którymi już dysponowała, co powinna była uczynić zgodnie z orzecznictwem w tej dziedzinie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący arbitralnego charakteru zaskarżonych decyzji, ponieważ Komisja nie dysponowała na tyle poważnymi i szczegółowymi informacjami, aby zastosować środek równie interwencyjny jak kontrola.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2013 r. — Gossio przeciwko Radzie

(Sprawa T-406/13)

(2013/C 313/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marcel Gossio (Casablanca, Maroko) (przedstawiciel: adwokat S. Zokou)